

Sygn. akt V KZ 51/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Eugeniusz Wildowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 16 grudnia 2020 r.,

w sprawie P. W.

zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2020 r.,

w sprawie o sygn. akt V KO 92/20,

o stwierdzeniu na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. oczywistej bezzasadności i odmowie przyjęcia wniosku P. W. o wznowienie postępowania

w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...)

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

W dniu 15 października 2020 r. Sąd Najwyższy wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt V KO 92/20, w którym stwierdził na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. oczywistą bezzasadność wniosku P. W. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...) - i odmówił przyjęcia osobiście sporządzonego wniosku o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu tego postanowienia wskazał, że podnoszone przez skarżącego argumenty nie spełniały w ogóle kryterium ustawowych przesłanek wznowienia postępowania. Odniósł się przy tym

szczegółowo do wymienionych przez skarżącego faktów wykazując, dlaczego nie mogą one być uznane za ustawowe przesłanki wznowienia postępowania, a także przypomniał, że jest to już kolejny z wielu składanych osobiście przez skazanego wniosków o wznowienie postępowania.

W ustawowym terminie skazany P. W. złożył zażalenie na to postanowienie, w którym podniósł po raz kolejny, że materiał dowodowy został w jego sprawie błędnie oceniony, on sam nie ukrywał się przed organami ścigania i „nie pilnował” świadka mającego zeznawać w jego sprawie. Wniósł także o ustanowienie obrońcy w celu sporządzenia skutecznego wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie P. W. nie zasługuje na uwzględnienie. Należało bowiem stwierdzić, że postanowienie Sądu Najwyższego było wydane w sposób prawidłowy i opierało się na trafnych i rzetelnie wyjaśnionych podstawach.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że żadne z pism skazanego P.W. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 k.p.k., czy też art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. Skarżący nie podnosi tego rodzaju okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę wznowienia postępowania. Z analizy pism zawierających liczne informacje o potencjalnych błędach w ocenie dowodów, w szczególności z zeznań świadków, nie wynikają żadne przesłanki mogące wskazywać na potrzebę wznowienia postępowania.

Żadne z powodów wymienionych przez wnioskodawcę nie mogły stanowić o tym, by zaistniały przesłanki umożliwiające wznowienie postępowanie w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...). Dlatego też należało ocenić postanowienie wydane w składzie jednoosobowym przez Sąd Najwyższy za wydane w sposób odpowiadający przepisom prawa. W uzasadnieniu tego postanowienia rzetelnie i wnikliwie wyłożono powody odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania. Podniósł Sąd również, że w sytuacji, gdy z treści wywodów zaprezentowanych sądowi wynika, iż podnoszone argumenty nie spełniają w ogóle kryterium ustawowych przesłanek wznowienia postępowania, przepis art. 545 § 3 k.p.k. nakazuje odmówić przyjęcia takiego wniosku, jako oczywiście bezzasadnego, nawet bez podejmowania czynności zmierzających do usunięcia braków formalnych pisma procesowego - przykładowo - rozważenia wniosku o wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu, czy zwolnienia go z obowiązku uiszczenia opłaty.

Także w treści zażalenia skarżący nie podaje żadnych podstaw, dla których należałoby uznać, że postanowienie to dotknięte było uchybieniami czy to natury procesowej, czy faktycznej. Nie powołując się na żadne podstawy odwoławcze po raz kolejny skarżący bowiem wnosi o powołanie obrońcy w celu sporządzenia skutecznego wniosku o wznowienie postępowania oraz omawia błędy w ocenie materiału dowodowego przez Sądy procedujące w sprawie.

Należy zauważyć, iż złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem może on to uczynić po zebraniu odpowiednich środków i zleceniu sporządzenia wniosku ustanowionemu przez siebie adwokatowi albo radcy prawnemu, o ile obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji postanowienia.